

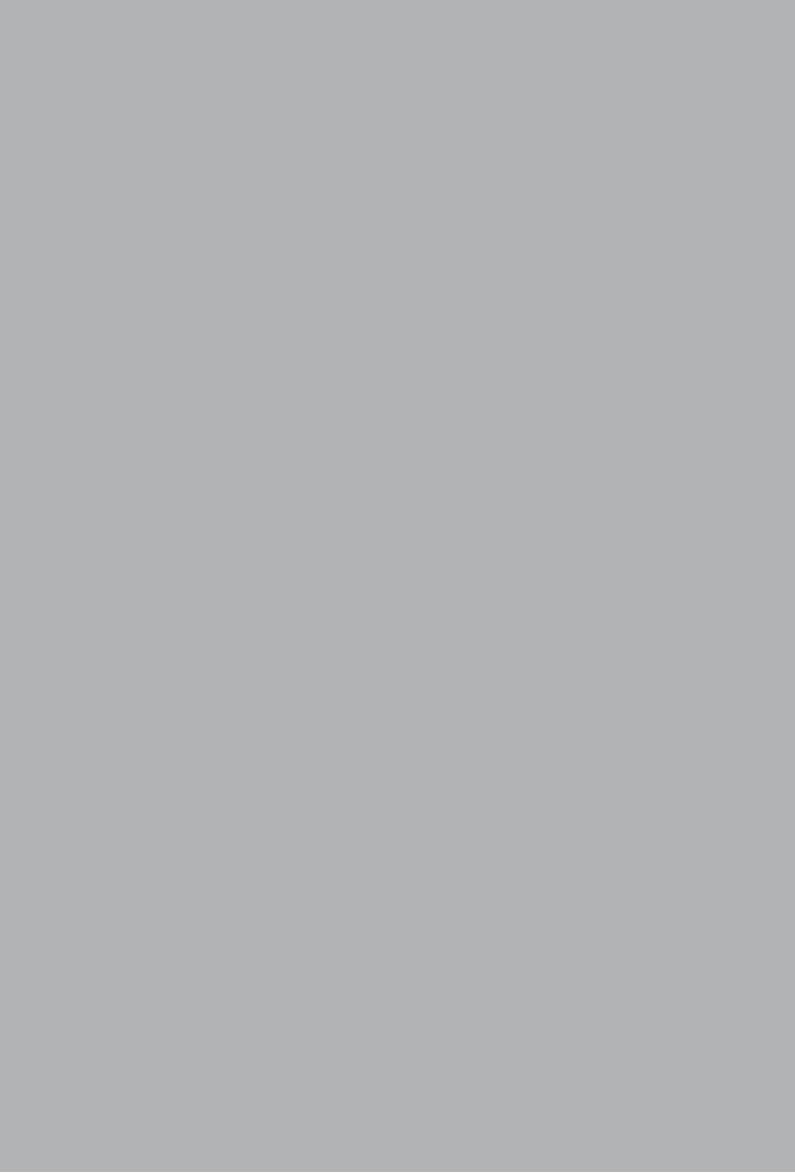
TRACK

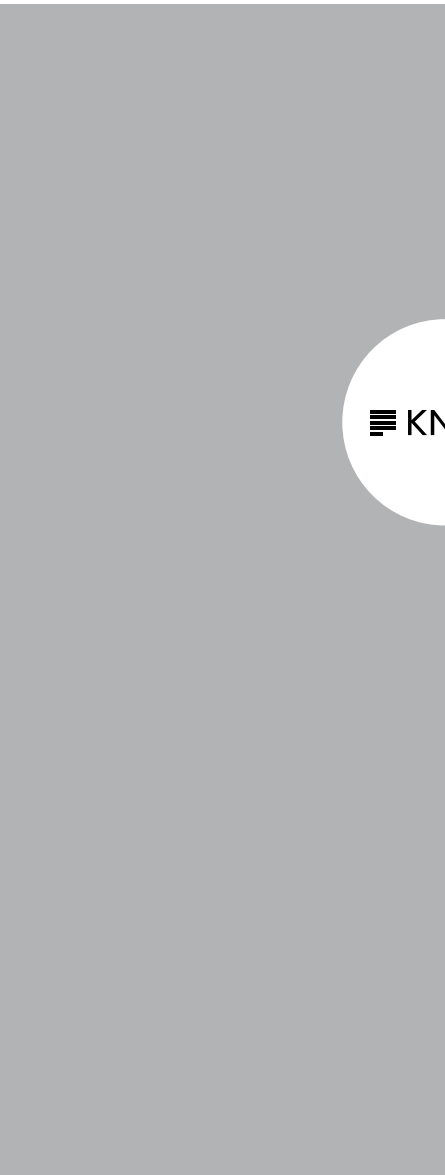
Peter Pišt'ánek

RIVERS OF BABYLON I.

TRACK

Peter Pišťanek RIVERS OF BABYLON I.

III KNIHA ZLIN

Peter Pišt'anek

RIVERS OF BABYLON I.

Tato kniha vychází s finanční podporou Komise SLOLIA,
Literárne informačné centrum Bratislava.

Copyright © Peter Pišťanek, 1991

Translation © Kristýna a Miroslav Zelinští, 2009

Cover and layout © Lucie Mrázová, 2009

ISBN 978-80-87162-25-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-87497-75-3 (PDF)

Věnuji Rudovi Slobodovi a Tiboru Rencésovi.

Ráno se topič probouzí s takovou nenávistí v duši, že mu ani nechutná jíst. Vylehává na dřevěné lavici, škrábe si svědící kůži, napjatou na vysedlých žebrech, a tupě se rozhlíží. Nepokouší se přemýšlet o zdroji této nenávisti. Kotelna je temná, se zašlými a obitými stěnami. Vychladlé kotle se rýsují ve tmě. Prohání se v nich vítr.

Nakonec topič vstane. Přiloží do kotle ohřívajícího užitkovou vodu. Dlouho hledí do plamenů. Červená záře, sálající z otevřené tlamy kotle, v něm uhasí ranní zlost a vrátí ho do života.

Představu o smyslu tohoto života smyly topičovi předlouhé roky topení v hotelu Ambassador. Životní styl se v jeho vědomí zredukoval na udržování ohně pod kotli a na drobné opravy vytápěcího zařízení.

Topič žije bez jakýchkoliv významnějších lidských kontaktů. Dřívější pocity a emoce, které určovaly jeho někdejší vztahy k lidem, zvířatům, věcem a názorům, se dlouhodobou izolací zdeformovaly. Smysl světa se mu zúžil na smysl jeho kotelny. Vytápět hotel Ambassador a ostatní prostory, napojené na jeho kotelnu, to je všechno, co ho zajímá. V důsledku tohoto dobrovolného umrtvování topič občas podlehně jen těžko zvládnutelným záchvatům zuřivosti. Dostavují se takřka pravidelně. Vždycky je to vyvrcholením určitého období, během kterého se topič snaží soustředěně, jako ovčácký pes, sehnat dohromady neposedné stádo myšlenek, rozběhnutých po nejrůzněj-

ších koutech jeho nekomplikované duše. Vždycky, když se myšlenky začnou kotit a drsnými kočičími jazýčky olizovat jeho mozek, zlomeně sedí v kotelně za otřískaným a rozvíklým stolem, s hlavou sevřenou v dlaních, jako by se bál, že kvasící proud nedokonalých, kusých a horečnatých idejí mu roztrhne její kostěné stěny. Myšlenky navzájem obcují, bublají a tlačí topičovy oči z lebky. Tuhá, neskomírající nenávist přijde vzápětí. Skoro mu to vyrazí dech, najednou se mu zatmí před očima.

Tato zlost se starému topiči stala utrpením. Není nikam naměřovaná. Stejně tak ji může vztahovat i na sebe, což později také udělá. Když ho tedy chytne vztek a potřebuje se odreagovat, vrazí si facku, až se mu zajiskří před očima. Nebo co nejsilněji udeří ochablými prsty o ostrou hranu stolu. Prudká bolest se dostaví se značným zpožděním. Čekání na ni vždy topiče přivede k rozumu a lítosti. Pokorně si sedne zpět a počká na svou dávku bolestného vytržení. Bolest mu exploduje ve středu lebky, jen co vzruchy neomylně a nemilosrdně opíšou nervové dráhy jeho vyschlého těla. Je prudká a mrazivá, přinutí ho strčit si bolavé prsty co nejhlouběji do úst. Tam, v teple horkého dechu, se bolest utiší. Rozejde se do lebečních kostí a rozplyne se v huspenině mozkové hmoty. A s ní také nenávist. Topič dostane hlad a rozhodne se ho okamžitě ukojit kusem chleba, kusem slaniny a nafouklou fialovou cibulí.

Pro Donáta začíná topná sezóna už na konci léta. Něco ve vzduchu vyžene starce z neohoblované vrzající lavice. V celém městě ještě nikdo netuší, že démon zániku už začal se svým dílem. Lidé chodí lehce oblečení, koupaliště praskají návštěvností, prodavači chlazených nápojů nebo zmrzliny jsou na roztrhání. Ale v Donátových očích se zračí odevzdané srozumění se stavem věcí. Vidí to, co jiní ne. O odstín špinavější zabarvení listů na platanech před hotelem, mrtvého brouka na okraji trávníku, změny v chování žebravých ptáků poskakujících okolo popelnic na zadním dvorku.

Donát prudkým krokem přeměřuje celou kotelnu.

Ráno už bývá mlha a obloha má čím dál častěji nachovou barvu. Podzim klepe na plechové dveře. Až teď to vidí všichni, ale Donát je už dávno probraný z dřímot letního sentimentu. Své vyžíhané tělo přinutil udělat strnulé, už předem naučené pohyby. Celé zařízení je třeba připravit na zimu. V té době ani nejí. Vyhublý pracuje nebo stojí u dveří, vydává bučivý hluboký tón, kterým by co nejvýstižněji vyjádřil svou zaneprázdněnost, a bodá se do hrudi pokřiveným ztvrdlým ukazováčkem. Na počkání všem, celému osazenstvu vysvětlí: On, Donát, je pracovitý. Teď je potřeba ohřívat vodu. Promrhá se jí dost. Hosté se hodně koupou a je potřeba jim vyhovět. Donát není proti. V zimě ale bude hořet pod všemi kotli. Kotlů je šest. On, Donát, to může ukázat. Srazí podpatky jako starý číšník. Račte dovnitř, když nevěříte. Všichni, zdá se, věří. Každý pospíchá ke své práci. Z otevřených větráků prádelny se valí hustá pára, příjemně vonící mýdlem. Rozpálené cikánky kouří na dvoře, oblečené jen do šatových zástěr. Smějí se Donátovi, s pískotem se nechají honit po dvoře mezi hromadami škváry. Občas si zvednou spodní lemy zástěr a odhalí mu, že jsou nahé. Iďavla panenka Mária róreken! křičí. Kdo by vydržel v tom horku? Ale Donáta cikánky zajímají, jen když ho poslouchají. Šest kotlů. Donát vyjmenovává s přivřenýma očima. Jednička, dvojka a tak dále. Čtyřka je mimo provoz. Donát to může dokázat. Zapovězeno! Bezpečnostní hledisko! Riziko! Donát to slovo s gustem přemílá. Cítí, jakou důležitost mu dodává. A nedefinovatelný půvab lidí dennodenně se dívajících smrti do tváře. Riziko! Topí se tu uhlím. Všechny ostatní kotelny v okolí jsou předělané na mazut nebo na plyn. Tahle, tvrdí Donát, je klasická. Další slovo. Klasická. Kolik významů a odtazitého půvabu je v jednom jediném slově!

V Donátově kotelně jako by se zastavil čas. V zimě tu hladově řičí rozžhavené tlamy ohnišť. Ve tmě, jakžtakž osvětlené nervózními záblesky ohňů, se neklidně lesknou naskládané hromady masného černého uhlí. Kotelna vytápí skoro celou jednu stranu ulice, od hotelu Ambassador až po křižo-

vatku. Jsou tam samé prodejny. Domácí potřeby, drogerie, mototechna a Kožatex. Dohromady starému topiči přísluší udržovat oheň pod pěti kotli. Jeden nefunguje. Zimy jsou tady tuhé. Kotle je potřeba jednou za hodinu nakrmit černou stravou. Ve dne v noci. Neustále. Donátovi to nevadí. Se ženou se dávno rozvedl, domov nemá a v ubytovnách se mu bydlet nechce. Dělá to tak už dlouhá léta. Na bydlení má přidělený malý kamrlík za kotelnou, ale zastihnout jej tam je nemožné. Nejčastěji se zdržuje v kotelně. Tam i spí, na lavici za těžkým, otřískaným starým stolem. Uhlí bere z uhelny, na kolečkách ho rozváží a seshora sype do hučících kotlů. Popel dává do plechových sudů, pokropí ho vodou z hadice a speciálním výtahem dopravuje na dvůr. Během celé zimy se tam hromadí šedočerné hromady popela. Na jaře přijede nákladní auto a na několikrát popel odveze do nedaleké cihelny.

Donát pracuje úplně sám. Kdysi se čtyři střídali na směny. Ale dnes, v dobách mazutu a plynu, se nikomu nechce špinit s mastným a těžkým černým uhlím. Kotelna je zastaralá, práce je hodně. Donát už dříve svému nadřízenému, řediteli hotelu Ambassador, oznámil, že je unavený a vyčerpaný, že toto léto ještě dotáhne, ale na zimu ať si najdou někoho jiného. On, Donát, má kam jít. Ředitel ho přemlouval, ať zůstane, ale stařec o tom nechtěl ani slyšet. Sedm let už má být v důchodu, je třeba si ještě trochu užít, zrelaxovat, vydechnout.

Donát zkontroloval kotle a teď sedí v podzemí. Čeká na někoho, kdo ho přijde vystřídat. Nikdo nejde. Donát v tomto hotelu topí už více než padesát let. Práce je to těžká a náročná, ale on si nestěžuje. Baví ho a tak dále. Je pravda, že už dávno má být v důchodu. Ale stále topí. Váží si ho. Jiného takového by nenašli. V poslední době však bývá unavený. Občas se opije, občas ho bolí hlava. Ale on, Donát, si nestěžuje, to patří k tomu, to je život.

Je teprve konec srpna, ale v ulicích města už pofukuje vítr. Přišel čas uklidit kotelnu. S mírou, nic se nemá přehánět. Po třicítce má každý doma pavučiny. Je sám, tady bydlí. Pracuje v kuse, pořád. Kdysi se tady střídali čtyři.

Jen Donát zůstal naživu. Roky letí, času neporučíš. Páni nahoře, v kanceláři, to dodnes rozepisují tak, jako kdyby v kotelně ještě pořád dělali všichni. Dva platy a všechny kolektivní prémie bere on, Donát. I za socialistickou soutěž. Sám se sebou soutěží. Sám si je kolektivem. Dva platy zůstanou nahoře v kanceláři. Páni se rozdělí.

Donát zná každý závit. Je ze staré školy. Ještě před nedávnem by ho k smrti odsoudil každý, kdo by se pokusil vzít mu práci. Léta však přibývají. Člověk už není to, co býval. Rok co rok těm nahoře hrozil, že odejde, ale nikdy to nemyslel vážně. Staroba ho dostihla. A láska, láska na stará kolena. Jednou se to ti nahoře budou muset dozvědět. On, Donát, si dokáže představit, jak jen budou vyskakovat. Ale kdo bude topit? To je otázka. Donát chodí sem a tam a zametá.

Vejde ředitel s hotelovým právníkem.

Ředitel je hloupý. Pomohl mu tchán. Umožnil mu vystudovat vysokou hotelovou školu a potom ho dosadil do hotelu Ambassador. Bez právníka si však ředitel nezaváže ani tkaničky u bot. Právník je teď plný hořkých výčitek. Dopsal se, že Donát chce odejít. On, právník, to kvalifikuje jako zradu. Opravdu mu nebude líto nechat všeho jen tak? Dali Donátovi hezký kamrlík. Stačilo jen vodu povynášet. I rádio mu dali. Pěkné. Za stravu neutratí ani korunu. Za jeho, právníkovými, zády se stravuje v hotelové kuchyni, ale on, právník, ví o všem. O ničem neví, přivře obě oči. Teplá strava, kamrlík, rádio, dva platy, to není špatné. Každý opravdu nemá takové štěstí.

Donát je však rozhodnutý. Do zimy už tady nebude. Ať si potom topí, kdo chce, jestli to tak může říci.

Ředitel se také ozve. Nedívá se ani na Donáta, ani na právníka. Tichým hlasem poznamená, že chce být těmto lidem dobrým, ale i přísným nadřízeným. Možná ne všichni chápou, že to, co dělá, dělá pro své dobro. Ale on to tak nerozlišuje. Kam bychom přišli, kdyby každý rozlišoval? Soustavná a cílevědomá práce s lidmi ale jednou přinese své ovoce. Dnes chápu já, řekne ředitel, zítra pochopí oni. Pozitíř pochopí i ten poslední hlupák. Podle jeho, ředitelova,

názoru, je potřeba dávat si stále vyšší cíle, nespokojit se. Ne se slovy, ale s poctivou prací. Neustále zvyšovat. Heslo dne. Samozřejmě, v neposlední řadě. Bez prázdných frází a velkých slov!

Donát pokyvuje hlavou. Potkal tady jednu takovou... Starý člověk potřebuje lásku. Všichni ji znají – umývá nádobí v kuchyni. Etelka Tóthová. Chtějí se vzít a odstěhovat se do jejího domku na vesnici. Nic zvláštního: čtyři stěny, střecha, sem tam okno, dveře – tak už to dneska chodí. Žádné hogo fogo. Před domem hruška, za domem prase.

Právníkovi je to jasné. Ale Donát by byl špína, kdyby se nepokusil najít někoho na své místo, mladého a jedno-
duchého. Koneckonců, hotel Ambassador jeho, Donáta, živil padesát let. Najít za sebe náhradu by mělo být to nejmenší, co by Donát pro hotel mohl udělat. Ať nového zaučí a zasvěťí do všech tajů. A pak ať si dělá, co se mu líbí! V zimě je volný!

Nečekají na odpověď, oba dva odejdou.

Donát není proti. On, Donát, ani není moc na sex, křičí za odcházejícími. Vlasy nemá, zuby nemá, špatně vidí a ruce se mu třesou. Jemu, Donátovi, stačí trocha lásky, trocha popovídání. Aspoň si ještě něco užít! Ostatní, ti si žijou! Lidé už dnes vlastní všechno možné. Aktovky, brýle, koupí si, co je napadne. A on, Donát? Jedno rádio, jeden kamrlík, ze kterého musí vylívat vodu pokaždé, když si chce lehnout a trochu se vyspat v měkkém. On, Donát, se stal náročnějším. To, co mu stačilo dříve, už mu teď nestačí. Rusové jsou už skoro na Marsu, a on je pořád tady. V zimě věčně u kotlů! O tom ti dva nic neví, ti tam nahoře! Ředitel hotelu je neschopný hlupák. Celé dny tráví dětinským hraním. A advokát si může nohy uběhat, jak stále lítá za svými kšefty.

Každou hodinu až dvě je potřeba přiložit do každé otevřené tlamy. Kromě toho opravovat ventily, odvodušňovat radiátory a odstraňovat jiné drobné poruchy. Topič je zároveň údržbářem topného systému. V létě je to lepší. Je potřeba jen zahřívat vodu a vyrábět páru pro kuchyň

a saunu. On, Donát, může jít na procházku. Ale nechodí daleko. Zdržuje se v okolí hotelu. Pozoruje pohyb aut na hlídaném parkovišti před Ambasadorem, potom si jde do samoobsluhy koupit několik piv. Vždy pospíchá zpět, do kotelny. Pustí si rádio a zpívá se zpěváky. Nebo vyjde na dvůr a špásuje s cikánkami z prádelny. Život mu ubíhá, a ani ho nevnímá.

Ředitel sedí v kanceláři mezi různým haraburdím, které si sem natahal z celého hotelu, a nahlas mluví sám se sebou. Nejde mu do hlavy, že starý Donát může kdykoliv odejít. Byl přesvědčený, že po padesáti letech služby se topič stal právoplatným majetkem hotelu. On, ředitel, se vždy ze všech sil snažil vyhnout se povinnosti řešit jakoukoliv situaci, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že jednou bude muset vyřešit toto. Právník mu už řekl, že není možné někoho držet proti jeho vůli. Na to jsou, bohužel, paragrafy.

Paragrafy! vzpomene si ředitel a tlustou rukou mrští o stěnu těžátkem na papíry. Nelíbí se mu, že vedení hotelu je tolik závislé na Donátově libovůli. Když sežene náhradu, sežene. Nesežene, nesežene. Ředitel si zanotuje smutnou písničku. Proč se jenom tak hrnul do Města? Jo, jo, nejradši by si sedl doma na pařez a jen tak hleděl před sebe. Kurva život!

Namyšlený vesnický řezník Kišš sedí v obýváku a vykuřuje, jedno oko slastně přimhouřené, když přijdou nápadníci. Mladý Rác a jeho strýc Endre. Zhurta přicválají do Kiššova dvora, seskočí z koní, kteří obrovskými kopyty neklidně drtí travu a slepice na dvoře, a rázně vkročí dovnitř. Rác je pobledlý, dočista oholená tvář s narychlo ošetřenými rankami mu dodává důstojně důležitý výraz.

Kišš si přichází v klidu vyslechnout. Pokyvuje hlavou, jako by právě slyšel něco, co už dávno věděl. Potom si odkašle. On, Kišš, je takřikajíc zazobaný, řekne. Dá se vydělat. Je neuvěřitelné, co všechno dnes lidé sežerou. Nic se jim neošklíví. Takže mladý Rác by chtěl jeho, Kiššovu, dceru, za ženu?

Rácz vycítí, že by měl odpovědět. Ano, je to tak. Chtěl by. On, Rácz, ji miluje a ona ho miluje taky. On, Rácz, má po vojně, je zachovalý. Nějaký ten majetek taky má. Není bohatý, ale ani chudý. Má prase, i tu kravku, taky koně. Polokrevník, čerstvě okovaný, dobrý pod sedlo, k vozu i do pluhu.

Endre ho přeruší. Naléhavě Kišše upozorňuje, že chlapec bude dobrým zetěm. Už je tak vychovaný; za všechno u nich bylaacka. Rodiče se mu udávali bohatstvím.

Kišš si vzpomíná. Ano, byla to smutná událost. Pohřeb byl velký.

Rácz to nemůže potvrdit. Byl tehdy na vojně, řekne. U dělostřelců. Malá vesnička mezi Prahou a Benešovem. Tři vojenské útvary. Třicet dva osmdesát devět, padesát devět šedesát tři, sedmnáct čtyřicet šest. Dobrá vojna. On, Rácz, udělal, co měl, a měl klid. Pohřbu se nezúčastnil. Nasedl do špatného vlaku, v Aši ho z něho vyhnali celníci.

A co to bohatství, zajímá se Kišš, ty peníze po rodičích? Kde jsou?

Schované někde v domě, myslí strýc Endre. Nedávali peníze do banky. Nevěřili nikomu a ničemu.

On, Rácz, vystudoval dvouletou zemědělskou školu, řekne Rácz. Ať se všichni podívají na tyto dvě pracky! Ty se opravdu neleknu žádné práce!

Opravdu se hledalo? zeptá se Kišš a vytáhne flašku domácím.

Endre je přesvědčený, že budou ukryté v domě. Dokud se nenajdou, tak tam budou jako ve švýcarské bance.

Kišš vrtí hlavou. Ví, že rozebrali celý dům a nic nenašli.

Endre však neztrácí naději. Možná budou zabetonované ve sklepech, v základech. Tam se ještě nedívali. Dokonce teď, když tak on, Endre, nad tím přemýšlí, je mu stále jasnější, že peníze určitě budou právě tam!

Kišš vrtí hlavou. On, Kišš, slyšel zase něco jiného: že peníze se už našly, ale příbuzní si je rychle rozdělili, ještě když se Rácz motal tam a zpátky republikou.

Endre se rozčílí. Tak bohapustou lež ještě neslyšel. Ať mu Kišš řekne, kdo takové nehoráznosti po dědině rozšiřuje, a on, Endre, mu osobně půjde zacpat hubu!

Kišš naliže. Když Endre vyzunkne dvě štamprlata domá-cí, zahřeje ho to a uklidní se.

Kluk není žádný hlupák, řekne. Přímý a jednoduchý, to ano. Moc toho nenamluví. Ale pálí mu to, sakra!

Rácz vycítí, že by sám měl taky něco říct. On, Rácz, má taky hezký záhumenek. Potřebuje ženskou ruku. Vyprat, navařit, pohladit. Prase nakrmit.

Kišš všechno chápe. Láska je láska, zdraví, například, zase zdraví. Ale peníze jsou peníze. Může Ráczovi poradit, je starší, světaznalejší. Bez peněz v hotovosti je Rácz tak jako tak vyřízený. Nehne se dál. On, Kišš, je řezníkem už hodně dlouho. Ví, jak to chodí. Všechno posrali tím balíčkovým masem, kurvy! To je konec řezničiny. On, Kišš, se Ráczovi prostě díví. Proč ještě trčí v tom družstvu? On, Kišš, mít tak jeho, Ráczovy, roky, nic na světě ho tu neudrží. Ve městě se peníze válejí na ulici, jen je posbírat. Ať si jde do města vydělat! Eržika na něho počká, jestli ho doopravdy miluje. O zvířata a záhumenek se mu zatím postará on, Kišš. Vždyť ho má skoro za vlastního. A ať se nezdržuje a hned vyrazí. Ať zbytečně neztrácí čas.

Rácz by chtěl před odjezdem ještě vidět Eržiku, ale Kišš v tom nevidí žádný smysl. Proč, vždyť ví, jak vypadá! Naposledy nabídne domá-cí. Potom oba vyprovodí na zápraží.

Rácz, celý smutný se svěšenou hlavou odcválá na velkém koni. Koutkem oka ještě zahlédne, jak se v okně Eržičina pokoje zachvěla záclona.

Ještě týž den zažene prase, krávu a koně do Kiššovy maštale. Odpřisáhne si, že se vrátí hned, jak to bude možné.

Za svítání se Rácz vydá na vlak.

Slyšel jsem, že odcházíš, s falešným úsměvem mu řekne namyšlený Fero Bartaloš, jeho velký nepřítel ještě ze školních dob a jeden z Eržičiných nápadníků. Speciálně kvůli Ráczovi ještě za tmy docválal na nádraží na zpěném tažném koni s mohutným zadkem a teď na něm křepčí uprostřed nástupiště. Divoce se směje, bílé zuby se mu blýskají ve světle slunce vycházejícího nad pustinou. Rácz

sedí na litinové lavičce ve špatně padnoucím biřmovacím obleku, kufr má u nohou.

Hele, opravdu jdeš do města? zakřičí Fero, když si ho Rácz nevšímá. Kůň se pod ním kroutí a řehtá. Jen jdi!

Rácz klidně zvedne hlavu a přestane si prohlížet nehty na pravé ruce. Až se on, Rácz, vrátí, řekne nevzrušeně, a něco se dozví, však Bartaloš ví, co má na mysli, zbije ho. A možná i zabije. Eržika bude jeho, Ráczovy, děti rodit, na to ať Bartaloš veme jed!

Ohohóóóó! zasměje se pyšně Fero Bartaloš, jako kdyby slyšel nějaký dobrý vtip. Divoce patami popožene obrovského nemotorného koně do cvalu. Zanedlouho po něm zůstane na nástupišti jen hromada kouřícího trusu.

Veškerý Ráczův majetek se vejde do kufru, který odložil na poplivanou a pivem politou podlahu, plnou nedopalků a špíny. Unavený po několikahodinové cestě si objedná pivo a panáka. Pozoruje se v zrcadle, které tvoří stěnu za výčepem. Je malý a hubený, ale tak kostnatý a hranatý, že působí až zavalitým dojmem. Špatně padnoucí oblek, pokrčený, na stehnech a zadku ošoupaný, osmahlá tvář, vystříhaná lebka a velké průsvitné uši připomínají amnestovaného trestance.

Rácz zvažuje, co podnikne. Ve městě je práce plno, ať už se vydá jakýmkoliv směrem. Může pracovat v továrně, v technických službách, na železnici. Podstatné pro něj je, aby si vydělal co nejvíc. Jen v takovém případě se bude moci co nejdříve vrátit a oženit se s Eržikou Kiššovou. Rácz se určitě neztratí. Město je obrovské, pracovních příležitostí hromada.

Rácz vytáhne noviny a začne studovat inzeráty. Nehtem zatrhává zajímavé nabídky.

Hledáš práci? vlídně se zeptá stařec ve špinavých montérkách, který dosud bezzubými ústy zápasil se dvěma rohlíky a vysušenou, cigaretovým kouřem nasáklou sekanou.

Rácz je uzavřený, nerad se pouští do hovoru s neznámými lidmi. Ano, odpoví za chvíli neochotně a zvedne odlivku k ústům.

Stařec se zasměje bezzubými dásněmi, naznačí přípitek a zvedne svůj půllitr s pivem. Právě jsi přijel? vyzvídá.

Jo, zachmuřeně odpoví Rácz. Nenávidí otázky. Položí sklenku na umakartovou desku vysokého stolu a postaví se do řady. Koupí si rohlík, sekanou a ještě jedno pivo.

Máš hlad? vyzvídá stařec a přejícně se usmívá.

Rácz přikývne a žvýká. Co je starochovi po tom, jestli má on, Rácz, hlad?

Já jsem Donát, abys věděl, řekne usmívající se stařec a natáhne k němu obrovskou ruku plnou mozolů a zažrané černoty.

Já ne, chtělo by se Ráczovi odpovědět, a asi by to i udělal, kdyby byl doma, ve venkovské hospodě. Jenomže je v cizím městě, cizím světě. Rácz, řekne nedbale a neochotně stiskne podanou ruku.

Ruce máš, že bys s nimi mohl zabíjet hovada, šplhne si starý.

Rácz pokrčí ramenem a vrátí se ke své sekané.

Vím o jednom dobrém fleku, řekne stařec po chvíli.

Ano? znuděně se zeptá Rácz, ale nastraží uši.

Dva platy bys bral, pokračuje Donát, práce je to lehká!

Rácz si odkašle, kousek sekané mu zaskočil v krku. Jazykem projede po zubech, pomalu zvedne krígl a spláchně jídlo pivem. Co je to za práci? začne vyzvídát.

Donát s tajemným úsměvem na tváři vyrazí k výčepu a nechá Rácze bez odpovědi.

Co je to za práci? zopakuje Rácz, když starý donese dvě piva.

Topič v hotelu, řekne Donát.

Ráczovi se to nezdá. Nejsou na to potřeba nějaké zkoušky? Ostentativně přehlíží pivo, které stařec zjevně donesl pro něho.

Co máš se zkouškama? stařec se chichotá. Když on, Donát, bude chtít, vezmou Rácze i bez zkoušek. Ať si to představí – nejluxusnější hotel ve městě. Sto let starý! Kotelna, bohužel, taky. Donát zesmutní, ale vzápětí se rozveselí. Čím jsi vyučený? zeptá se Rácze.

Vystudoval jsem dvouletou zemědělskou, hrdě řekne Rácz.

To by mělo stačit, přikývne Donát.

A co je to za práci? vyzvídá Rácz.

Lehká, bezvadná práce, řekne Donát. Ale velmi zodpovědná. Sám se staráš o celou kotelnu, ve dne v noci. Bereš dva platy a všechny prémie a odměny. Pokud jsi sem přišel rychle nahrabat peníze, nenajdeš nic lepšího. Nikde jinde si tak rychle nenacpeš kapsy. A nepředřeš se. Jenom tam musíš pořád být. Za pět let máš půl miliónu a sbohem! Donát se napije piva.

To, co slyšel, Rácz vzruší, dvakrát se nedá do piva pobízet. O tom žádná, přišel sem jenom kvůli penězům, nic jiného ho nezajímá. Vůbec by mu nevadilo, kdyby musel být pořád v kotelně. Aspoň neutratí!

Táhnu to tam už padesát roků, prozradí Donát, a už bych si chtěl odpočinout. Sedm křížků na hřbetě. On, Donát, by nerad odešel jen tak. Zabouchnout za sebou dveře a sbohem? To ne. Slíbil, že za sebe sežene náhradu.

A jak víte, že já jsem ten pravý? zeptá se Rácz.

Máš takovou širokou, poctivou tvář. Nevypadáš ani jako lenoch, ani jako hochštapler. Světla velkoměsta tě neomámí. Stařec obrátí do bezzubých úst zbytek piva a vysmrká se na špinavou podlahu.

Za zamlženými a zaprášenými okny výčepu je vidět příjíždějící a odjíždějící tramvaje. Ranní chlad už pominul, slunce začalo pražit. Ráczovi je horko jako ve skleníku.

Ještě pivo? zeptá se Donát.

Rácz zavrtí hlavou. Je ta kotelná daleko?

Ne, odpoví starý, deset minut pěšky. Chceš se jít podívat?

Pro mě za mě, připustí Rácz. Ale nic neslibuju, jasný?

Stařec horlivě přikyvuje, uvidíš, bude se ti tam líbit. Zvu tě ještě na jednoho panáka, řekne a postaví se do fronty u výčepu.

Rácz neříká nic. Snese jako kuň. Přituknou si. Chci se oženit a odstěhovat, pochlubí se Donát. Starý člověk po-

třebuje lásku. Mladý zase peníze. Takový je život, zafilo-
zofuje si Donát. Rum ho rozveselil.

Je slunečné, dusné dopoledne. Jakási žena se nervově
zhroutila uprostřed rušné ulice před hotelem Ambassador.
Čekala na zastávce tramvaje. Jak se říká, ruply jí nervy
a před očima dívajících se chodců se začala na nástupním
ostrůvku svlékat.

Dav se skládá z lidí stejně uštvaných, nervózních a ne-
šťastných jako ona. Jejich psychika však lépe odolává
dopoledním horkům. Žena svlékající se na zastávce ne-
unikne pozornosti kolemjdoucích. Všichni se zastaví, ob-
klopí nástupní ostrůvek a společně pocítí potřebu míchat
se do života nešťastné polonahé osoby. Hlavně mužům se
při pohledu na bláznivou ženu zrychlí tep, naválí se krev
do hlavy, vyhladí a napne se jim pokožka na tváři. Ozve
se hvízdnutí, ironické i nenávisné poznámky. Ale žena ni-
koho nevnímá, její tvář prozrazuje absolutní obrácení se
do sebe. Některý z cikánů, věčně se ochomýtajících okolo
hotelu Ambassador, se pohotově chopí nákupní tašky, kte-
rou žena odhodila během prvního bodu svého přízračného
striptýzu, a nenápadně se s ní vzdálí. Nikdo si toho nevšim-
ne, pohled na ženu, svlékající se na ulici, přehlušil všechny
ostatní vjemy.

Video-Urban to pozoruje také a také ho víceméně vzru-
ší pohled na bílé tělo nešťastné osoby. Ale je mu špatně
z bezcitné masy vtipkujících diváků, a tak ze vchodu hotelu
Ambassador zatelefonuje na stopadesátosmičku. NA ZA-
STÁVCE U AMBASSADORU VÁM NĚKDO DĚLÁ STRIP-
TÝZ, řekne a položí sluchátko. Nemá zájem přijít do styku
s policajtama. Teď to potřebuje ze všeho nejméně. V kap-
se ho hřeje tisícimarkovka. Pár stovek bude ještě muset
vyvekslovat, aby měl dost na kameru, kterou mu slíbil při-
vézt Švéd Hurenssoon, známý. Potom Video-Urbanovi tepr-
ve začne život! Kamera, to je záruka šťastné budoucnosti.
Urban má velké plány. Bude filmovat svatby, oslavy. Za
to jsou pěkné peníze. Každý chce mít doma památku na
životní událost a rád za to zaplatí.